

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **M. S.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013, č. j. CPR-9773-2/ČJ-2013-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 6. 12. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 12. 2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 25. 11. 2013, č. j. CPR-9773-2/ČJ-2013-930310-V238, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 31. 5. 2013, č. j. KRPB-101432/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 5. 2013, č. j. KRPB-101432/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce předně namítá zmatečnost správního řízení, když v rozporu se zákonem nebyly všechny úkony správního orgánu zařazeny do spisového materiálu a řádně zažurnalizovány. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že mezi správním orgánem prvního stupně a oblastním inspektorátem práce probíhala vzájemná komunikace ohledně pobytové kontroly ze dne 25. 4. 2013, tato však není zařazena ve správním spisu. Správní orgán tedy tímto nepostupoval v souladu s ust. § 17 a § 9 správního řádu, ve spojení se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě.

K věci samé žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí není náležitě specifikováno, jaký konkrétní skutkový stav považuje správní orgán rozhodný pro uložení správního vyhoštění. Jednak zde není vymezeno, který konkrétní časový okamžik je považován za nezákonný, jednak z rozhodnutí není zřejmé, v jakém konkrétním jednání měl spočívat důvod pro uložení správního vyhoštění (je třeba rozlišovat zaměstnání bez povolení k zaměstnání od zaměstnání v rozporu s povolením k zaměstnání).

Žalobce dále namítá, že žalovaná nepostupovala v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, přestože žalobce v odvolání výslovně rozporoval nedostatečné posouzení otázky přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do rodinného a soukromého života, tedy výslovně napadal samotné závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu, že tato otázka z pohledu kompetenčních norem náleží do výlučné pravomoci Ministerstva vnitra, nemohl se odvolací orgán s touto otázkou vypořádat sám a bylo jeho povinností postupovat v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu.

Konečně žalobce namítá, že otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve vztahu k žalobci nebyla posouzena důsledně. Namítá, že správní orgány se omezily výlučně na vyjmenování důvodů, které podle jejich názoru mohou vést k uložení správního vyhoštění, zcela však opomenuly se zabývat důvody, které opodstatňují, aby žalobci správní vyhoštění uloženo nebylo. Správní orgány podle jeho názoru zcela pominuly, že žalobce pobývá na území ČR přes pět let, a tedy již splňuje podmínky přiznání oprávnění k trvalému pobytu, a rovněž nevěnovaly pozornost tomu, že se žalobce za celou dobu pobytu na území ČR nedopustil žádného protiprávního jednání. Taktéž správní orgány vůbec nezkoumaly otázku, zda má žalobce možnost profesního uplatnění v domovském státě atp. Z těchto důvodů je podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 1. 2014 k námitce, že správním orgánem byly zatajovány informace týkající se pobytové kontroly ze dne 25. 4. 2013, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Co se týče námítky, že není zřejmé, který časový okamžik byl považován za nezákonný a v jakém protiprávním jednání má spočívat důvod pro uložení správního vyhoštění, žalovaná uvedla, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců tím, že byl dne 25. 4. 2013 zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalovaná nad rámec uvedla, že žalobce se v průběhu řízení vyjádřil, že na daném pracovišti pracoval cca dva měsíce. Spisovým materiálem bylo podle názoru žalované prokázáno, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání, a tudíž nebylo nutné se zabývat pojmem výkonu práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Podle názoru žalované v řízení nebylo podstatné, zda žalobce vykonával nelegální práci ve smyslu ust. § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, neboť předmětné řízení je vedeno na základě ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. K námitce, že odvolací orgán nepostupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, žalovaná uvedla, že z odůvodněného odvolání vyplývá, že žalobce brojil proti formálnosti závazného stanoviska, nikoli jeho správnosti. Proto žalovaná neshledala důvod pro postup dle citovaného ustanovení. Konečně žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně se řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu žalovaná neshledala pochybení, navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Pokud žalobce namítal, že správní řízení bylo zmatečné, jelikož správní orgán prvního stupně v rozporu se zákonem nezařadil všechny úkony správního orgánu do spisového materiálu, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Ze spisového materiálu (z úředního záznamu ze dne 25. 4. 2013) je zřejmé a tato otázka nebyla mezi žalobcem a správními orgány sporná, že pobytová kontrola dne 25. 4. 2013 byla prováděna v rámci součinnosti

akce správního orgánu prvního stupně a Oblastního inspektorátu práce Břeclav. Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že zákon nijak neupravuje formální stránku této spolupráce, tedy ani nestanoví povinnost vytvářet písemné dohody k plánovaným součinnostním akcím. K dohodě o společně prováděné kontrole došlo zjevně v době před zahájením řízení o správním vyhoštění, kdy neexistoval správní spis, proto do něj nemohla být jakákoli informace o telefonické dohodě mezi správními orgány založena. Nad rámec uvedeného správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí správně uvedl, že vzájemná komunikace mezi Oblastním inspektorátem práce Břeclav a správním orgánem prvního stupně předcházející této kontrole nemá žádný vliv na následně zahájené řízení o správním vyhoštění a způsob jejího provedení nemohl žádným způsobem žalobce zkrátit na jeho procesních právech. Žalobce ostatně v žalobě nijak neupřesňuje, jakým konkrétním způsobem měl být tímto postupem správního orgánu prvního stupně dotčen na svých veřejných subjektivních právech.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány dostatečně nespecifikovaly, jaký konkrétní skutkový stav považovaly za rozhodný pro uložení správního vyhoštění. Co se týče vymezení časového okamžiku nezákonného jednání žalobce, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo za to, že dne 25. 4. 2013 byl zaměstnán na pracovišti společnosti F., spol. s r.o. v Mikulově bez povolení k zaměstnání. Pokud žalovaná nad rámec uvedeného v rozhodnutí uvedla, že žalobce na tomto pracovišti pracoval cca 2 měsíce do dne provedené kontroly, vycházel přitom z výpovědi samotného žalobce, který tuto informaci správnímu orgánu sdělil.

Správní orgán prvního stupně se zcela přezkoumatelným způsobem vypořádal i s argumentací žalobce, že na daný skutkový stav nebylo možné ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců aplikovat, jelikož správní vyhoštění lze uložit pouze cizinci, který byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, přičemž žalobce byl držitelem platného povolení k zaměstnání. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce vykonával práci ve městě Mikulov, v regionu spadajícím ve smyslu ust. § 8a odst. 2 zákona o zaměstnanosti pod místní působnost krajské pobočky Úřadu práce v Brně, proto potřeboval k výkonu práce povolení k zaměstnání vydané právě touto krajskou pobočkou úřadu práce. Přitom bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce v den kontroly 25. 4. 2013 disponoval rozhodnutím o povolení k zaměstnání vydaným Úřadem práce - krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu, umožňujícím vykonávat zaměstnání pro zaměstnavatele Družstvo na druh práce ostatní uklízeči a pomocníci a s místem výkonu práce Praha, tedy pro jiného zaměstnavatele a v jiném regionu, než při které byl přistižen v rámci provedené kontroly. Jelikož tedy žalobce neměl vydané povolení k zaměstnání úřadem práce příslušným k vydání tohoto povolení, bylo jednoznačné, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání.

Tyto závěry správního orgánu zcela korespondují s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se toutéž otázkou (tj. otázkou, zda je možné uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců cizinci, který disponuje povolením k zaměstnání, ale práci vykonává v rozporu s tímto povolením, či nikoliv) opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 – 46, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: *„Z právní úpravy vyplývá, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty, pokud není stanoveno jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu*

činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. O vydání povolení k zaměstnání žádá cizinec písemně úřad práce zpravidla před svým příchodem na území České republiky sám nebo prostřednictvím zaměstnavatele, u kterého má být zaměstnán. K žádosti o vydání povolení je nutno přiložit také vyjádření zaměstnavatele, že cizince zaměstná. Povolení k zaměstnání může vydat úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak. Lze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že v obecné rovině lze výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit primární uspokojení potřeby zaměstnání pro občany České republiky (srovnej také rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 – 51 a č. j. 7 As 46/2006 – 56, a rozsudek ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 – 66). Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se proto posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic, tak z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2011, č. j. 6 Ads 139/2011 – 82 (č. 2579/2012 Sb. NSS), přístup k zaměstnávání cizinců (s výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) je v rámci Evropské unie, vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích členských státech, poměrně restriktivní, Českou republiku nevyjímaje. ... Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, přičitatelné vedle zaměstnavatele i samotnému cizinci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání.“

Z citovaného rozsudku jednoznačně vyplývá, že účelem právní úpravy, která požaduje vydání povolení k zaměstnání cizince, je ochrana trhu práce tak, aby cizinci mohli být zaměstnáváni pouze na místech, na která nelze přijmout uchazeče o zaměstnání evidovaného na úřadu práce. Z toho důvodu je stanoveno, že vydané povolení k zaměstnání cizince se vztahuje k výkonu určitého druhu práce u konkrétního zaměstnavatele v daném regionu, neboť ve vztahu k této práci se posuzuje, zda je možné povolení k zaměstnání cizince vydat. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a pokud by s takto uděleným povolením cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn.

V posuzovaném případě není mezi stranami sporné, že žalobci bylo úřadem práce uděleno povolení k zaměstnání, ale pro zcela jiného zaměstnavatele a pro jiné místo výkonu zaměstnání, než které mu bylo ze strany správních orgánů prokázáno a které bylo důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že správní vyhoštění lze uložit pouze za výkon zaměstnání zcela bez vydaného povolení k zaměstnání a nikoli v případě výkonu práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.

V takovém případě by totiž byl zcela popřen smysl zákona o zaměstnanosti a zákona o pobytu cizinců. Je nezbytné si uvědomit, že úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí s ohledem na druh pracovních pozic a dále z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013-28, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud je proto stejně jako správní orgány toho názoru, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti je naplněna nejen výkonem práce zcela bez povolení k zaměstnání, ale taktéž např. dlouhodobým či pravidelně se opakujícím výkonem práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změnou druhu povolené pracovní činnosti.

Ani námitce, že žalovaná nepostupovala v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, ačkoli žalobce v odvolání výslovně vznesl námitku proti obsahu závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra, soud nepřisvědčil. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce se skutečně v podaném odvolání k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra vyjadřoval, nijak z něj však nevyplývá, že by svými námitkami směřoval proti jeho obsahu. Žalobce v odvolání ve vztahu k závaznému stanovisku namítal, že ze strany Ministerstva vnitra bylo k posouzení věci přistoupeno toliko formálně, a to mimo jiné s ohledem na časové souvislosti, proti vlastnímu obsahu závazného stanoviska však nijak nebrojil. Nebylo proto namístě, aby žalovaná postupovala v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, tj. aby jako odvolací orgán žádala o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Pokud žalobce v odvolání namítal nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nelze tuto námitku chápat tak, že tímto žalobce směřoval proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Ministerstvo vnitra sice při úvahách o hrozícím nebezpečí vážné újmy v případě navrácení žalobce do země původu bylo povinno zvažovat mj. soulad s mezinárodními závazky České republiky (včetně např. čl. 8 Úmluvy nebo Úmluvy o právech dítěte), přičemž obsah závazného stanoviska je závazným podkladem pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění, otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců však byl povinen následně posoudit samostatně správní orgán příslušný k rozhodování o správním vyhoštění. Argumentace žalobce, že žalovaná nebyla příslušná k posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je proto nepřipadná.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřezkoumatelné, protože se správní orgány dostatečným způsobem nezabývaly otázkou přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, soud uvádí, že bylo především na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. předložil důkazy o tom, že v jeho případě existují překážky bránící rozhodnutí o správním vyhoštění. V průběhu řízení

před správním orgánem prvního stupně se žalobce k otázce nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života vyjádřil pouze v tom smyslu, že pobývá na území již 5 let, což je doba způsobilá pro přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství, v odvolání pak v obecné rovině namítal, že správní orgány rezignovaly na pojem profesního života, jenž je součástí pojmu soukromý život, či na otázku kulturní adaptace. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011-74, dostupný na www.nssoud.cz), dle níž „*nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex officio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.*“

Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení přesvědčivým způsobem nekonkretizoval, z jakých důvodů považuje správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a tyto důvody nijak nedoložil, nelze přičítat správním orgánům k tíži, že z úřední činnosti nevyhledávaly důvody, proč by žalobci správní vyhoštění nemělo být uloženo. Soud konstatuje, že každé správní vyhoštění znamená určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, v daném případě se však žalobci nepodařilo prokázat, že by správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, tedy na téměř spodní hranici bylo pro něj zásahem nepřiměřeným ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud nezpochybňuje, že pro žalobce může být obtížnější ve své domovské zemi nalézt zdroj obživy, je však třeba mít na zřeteli, že je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území. Právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod spojených s povolením pobytu na jeho území. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nezohlednily, že žalobce na území České republiky pobývá již více než pět let, soudu nezbyvá než konstatovat, že samotná délka pobytu na území ještě neznamená, že by žalobce splnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu; k posouzení těchto podmínek ostatně nebyl správní orgán prvního stupně v rámci rozhodování o správním vyhoštění příslušný. Neobstojí rovněž argumentace, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce, za což nelze uložit správní vyhoštění jako nejprísnejší postih. Z ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě naplnění skutkové podstaty jsou správní orgány povinny správní vyhoštění uložit, přičemž jim zákon neumožňuje namísto správního vyhoštění uložit jiné, mírnější opatření (např. pokutu).

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová